

מ"ת 27894/01/24 - מדינת ישראל נגד אלון כהן, אורון חביב (עציר)

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 27894-01-24 מדינת ישראל נ' כהן(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 529931/2023

לפני מבקשת נגד משיבים	כבוד השופט אבי וסטרמן	מדינת ישראל
		1. אלון כהן 2. אורון חביב (עציר)

ב"כ המבקשת, עו"ד דניאל דהן סבג

ב"כ המשיב 2, עו"ד רחלי גססה

החלטה בעניין משיב 2 - ראיות לכאורה

כתב האישום והליך המעצר

1. כתב האישום נגד המשיבים 1 ו-2 מייחס להם עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, היזק לקווי תשתית והמחובר אליהם בצוותא, גניבת קו או מתקן תשתית בצוותא, וניסיון לעבירה זו.

כתב האישום אוחד 11 אישומים; במסגרת האישומים כולם מיוחסות עבירות למשיב 1; במסגרת **ששה** מן האישומים מיוחסות העבירות האמורות גם למשיב 2 (אישומים מס' 1 - 5 ו- 8).

2. בתמצית, נטען בכתב האישום כי המשיב 1 עבד, עובר לתחילת מלחמת "חרבות ברזל", בחברת "פוסידון"; מדובר בחברה שעיסוקה בהתקנות, פריסת סיבים אופטיים ותשתיות, והיא עובדת עם חברת "בזק". המשיב 1 עבד בחברה האמורה כטכנאי התקנה והשחלת כבלים, ועיסוקו העיקרי היה בהתקנת סיבים אופטיים.

בכתב האישום נטען כי המשיבים, ביניהם קיימת היכרות מוקדמת, קשרו קשר לפגוע בתשתיות חברת בזק. במסגרת מספר אירועים (למשיב 2 מיוחסים כאמור ששה אישומים), הגיעו המשיבים, ברכבו של משיב 1, לאתרים שונים בהם מצויים גובי תקשורת של בזק (באישום 8 - ארון תקשורת); במסגרת חלק מן האישומים נטען כי המשיבים הגיעו למקום כשהם לבושים ווסטים כתומים זוהרים ובאמתחתם ציוד, כגון קונוס ומחסום מתקפל. המשיבים פתחו את הגובים (או את ארון התקשורת באישום מס' 8), וחתכו כבלי תקשורת המצויים בהם. בחלק מן המקרים עזבו את המקום כשבאמתחתם הכבל שחתכו.

נטען כי הנזק שגרמו המשיבים במעשיהם, במסגרת האישומים המיוחסים גם למשיב 2, עולה על 150,000 ₪. כן נטען כי במעשיהם גרמו נזק לתשתיות לאומיות חיוניות.

3. דיון בקיומן של ראיות לכאורה התקיים ביום 29.1.24. בתום הדיון, ולאחר שנשמעו הערות בית המשפט, הסכים משיב 1 לקיומן של ראיות לכאורה למיוחס לו. משיב 2 עמד על טענתו לפיה אין ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות.

טענות ב"כ הצדדים

4. ב"כ המבקשת טוענת כי בידיה ראיות להוכחת העבירות המיוחסות למשיב 2. לענין זה הפנתה בין היתר לעדויות המתלוננים, איכוני המשיבים, נתוני חברת פוינטר באשר למסלול נסיעתי של רכבו של משיב 1, תוצרי פריקת מכשיר הטלפון של המשיבים, סרטוני מצלמות אבטחה וסרטוני שוטרי הבילוש, דו"חות פעולה של שוטרים מיום המעצר, רכוש שנתפס ברכבו של משיב 1, גילוי DNA של משיב 2, וכן התנהלות המשיב 2 בחקירתו.

5. ב"כ המשיב 2 טענה בכתב ובע"פ, כי המשיב 2 נענה לבקשתו של משיב 1 לסייע לו בעבודתו, ועשה את שהתבקש על ידי משיב 1 מבלי שהבין או יכול היה לדעת כי מתבצעת גניבה של תשתיות או פגיעה בהן. עוד טענה לאכיפה בררנית לעומת עניינו של מיכאל סנדלר אשר נכח אף הוא יחד עם משיב 1 במקומות בהם בוצעו המעשים וטען - בדומה למשיב 2 - כי לא היה ער לעובדה כי בוצעו עבירות של גניבת תשתית; עם זאת, סנדלר, שנעצר אף הוא בתיק, שוחרר ולא הוגש נגדו כתב אישום.

דיון והכרעה

6. כידוע, בדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים על בית המשפט לבחון האם קיימת תשתית ראייתית לכאורית להרשעת הנאשם. לשם כך נדרש בית המשפט לבחון האם חומר הראיות הקיים מצביע על סיכוי סביר להרשעת הנאשם, בהנחה שהראיות יעברו את "כור ההיתוך" של ההליך הפלילי (בש"פ 2281/20 אבו עאבד נ' מדינת ישראל (8.4.20)). במסגרת זו אין מקום להידרש לטענות הנוגעות למהימנות העדויות או למשקלן, אשר מקומן להתברר בפני המותב שדן בהליך העיקרי (בש"פ 916/17 רבי נ' מדינת ישראל (15.2.18)).

7. המחלוקת בין ב"כ הצדדים מצומצמת למדי. המשיב 2, למעשה, אינו חולק על קיומן של ראיות לכאורה לביצוע העבירות על ידי משיב 1; כמו כן, לא חולק משיב 2 על קיומן של ראיות לכאורה לכך שנכח עם משיב 1 במקומות ובזמנים הרלוונטיים לביצוע העבירות. טענתו של משיב 2 היא כי פעל בהנחייתו של משיב 1 ולא ידע כלל כי מתבצעות על ידם עבירות. עוד טען לאכיפה בררנית בהתייחס לעניינו של אדם אחר שנחקר בפרשה, נגדו לא הוגש כתב אישום.

ראיות לכאורה

8. המסד הראייתית שהניחה המבקשת הוא נסיבתי באופיו. להלן אעמוד על הראיות המסבכות את המשיב 2 בביצוע העבירות המיוחסות לו.

א. כאמור לעיל, המשיב אינו חולק למעשה על כך שנוכח במקומות ובמועדים בהם בוצעו לכאורה העבירות.

על נוכחותו של משיב 2 כאמור מלמדים מחקרי התקשורת המאכנים אותו (לפי מספר הטלפון המסתיים בספרות 0070) בערים הרלוונטיות ובזמנים סמוכים לביצוע העבירות נשוא אישומים 2, 3, 5 ו- 8. במה שנוגע לאישום מס' 1, המשיבים נעצרו זמן קצר לאחר האירוע, בהמשך לתצפית משטרתית שתיעדה את מעשיהם במקום (מזכר מפקח משה מכלוף מיום 6.12.23; דו"ח פעולה - תצפית שרשמה שרון כהן מיום 6.12.23; דו"ח פעולה מהמועד האמור שרשם סמ"ר לבארגאו מלדה).

ב. במה שנוגע לאישום מס' 1 - מדו"ח התצפית שרשמה שרון כהן מיום 26.12.24 עולה כי משיב 2 נצפה כשהוא נכנס לגוב, כאשר משיב 1 נותר מחוץ לבור ובהמשך מושך חוט שחור עבה מתוך הבור. מיד לאחר מכן ניגשו לגוב נוסף המצוי בסמוך, והמשיב 2 נכנס פנימה כשמשיב 1 ממתין ליד פתח הגוב הראשון.

ג. עוד בקשר עם האירוע נשוא אישום מס' 1 - זיהוי DNA של משיב 2, על גבי קצה של כבל עם סימני חיתוך שנמצא בתוך הגוב (דו"ח מסכם חקירת מז"פ מיום 27.12.23 ודו"ח זיהוי מיום 8.1.24).

גרסת המשיב

9. בהודעתו מיום 26.12.23, בסמוך לאחר מעצרו, שמר המשיב על זכות השתיקה בתשובה למרבית השאלות שנשאל, בין היתר ביחס למעשיו באותו יום עובר למעצרו ולאירועים דומים קודמים, ולגבי הקשר בינו לבין משיב 1.

10. בהודעה נוספת מיום 28.12.23, טען המשיב 2 כי הוא עובד מזה כשנתיים לסירוגין כמסייע בהשחלות עם המשיב 1, שהוא קבלן משנה שעובד בין היתר עם הוט ובזק. משנשאל לגבי אירועים ספציפיים, טען כי אינו זוכר היכן היה במועדים הרלוונטיים, ולא גנב דבר מבזק.

11. בהודעה נוספת מיום 3.1.24 טען המשיב 2 כי עבד עם משיב 1, שעובד כקבלן בבזק, וגם אם נגנב משהו, המשיב 2 אינו מבין שנגנב מאחר והמשיב "לא מבין בעבודה". בהתייחס לאירוע באשדוד (אישום מס' 1), מסר המשיב 2 כי נכנס לגוב לאחר ש"נפלה לנו שמה בטריה של כלי עבודה אני נכנסתי לגוב לחפש אותה"; עוד מסר כי הבטריה נפלה לאלון אולם לא ידע להשיב מתי. בהמשך חקירתו שמר על זכות השתיקה, כאשר עומת עם

ממצאי האיכון הנוגעים לאירועים הנוספים.

מן החקירה עולה כי המשיב היה מודע היטב למשמעות שתיקתו:

"תשובה: זכות שתיקה.

שאלה: מה מספר הנייד שלך?

תשובה: אתה בכח רוצה לסכסך אותי עם השופט? המספר הוא 05028.

תמחק הכל זכות שתיקה יותר בריא לנו.

שאלה: למה?

תשובה: כי אני פתאום לא זוכר את המספר ואני לא זוכר אותו.

שאלה: אני אומר לך שבדקנו והמספר 0502840070.

תשובה: כן. אני חושב שכן. " (שורות 32-39).

12. בהודעה מיום 7.1.24 מסר המשיב 2 כי הוא עובד מזה כחודש וחצי עם משיב 1 שעובד בהוט. בהמשך חקירה זו חזר משיב 2 לשמור על זכות השתיקה, משנשאל לגבי אירועים ספציפיים, וטען כי לא גנב.

13. בחקירתו האחרונה מיום 9.1.24, משנשאל על ממצאי ה-DNA שלו שנמצאו ע"ג כבל בגוב באשדוד, מסר כי כשיורדים לגוב נעזרים בכבלים. לקראת סוף חקירתו חזר שוב לשתוק.

ראיות לכאורה - סיכום

14. כאמור, מוקד המחלוקת הוא בשאלה האם היה המשיב מודע לכך שבמעשיו הוא מבצע לכאורה עבירות של היזק לתשתית וגניבת תשתית. אין מחלוקת כי המשיב 2 נכח לכאורה עם משיב 1 במקומות בהם בוצעו העבירות, אולם טענת משיב 2 היא כי סיעת למשיב 1 בעבודתו בלא להבין שמדובר בעבירה.

יזכר כי מדובר בששה אירועים, בהם נכח לכאורה המשיב 2 במקומות ביצוע העבירות יחד עם משיב 1, כאשר בחלק מהם נלקחו כבלי תקשורת מן הגוברים על ידי המשיבים, לאחר שנחתכו.

במסגרת האירוע נשוא האישום הראשון, תועד המשיב 2 כשהוא נכנס לתוך הגוברים; בנוסף, נמצא גילוי DNA של משיב 2 ע"ג כבל **חתוך** בתוך הגוב.

15. כפי שנקבע בפסיקה, גם בראיות נסיבתיות יש כדי להביא למעצרו של נאשם עד לתום ההליכים, ובלבד עמוד 4

שמדובר בראיות בעלות עוצמה, אשר משתלבות ומצטברות זו לזו לכדי "מסכת ראייתית רצופה של עובדות שיכולות לבסס הרשעה בסיום ההליך העיקרי" (בש"פ 8276/15 דהרי נ' **מדינת ישראל** (23.12.2015)); במסגרת זו, נבחנת גרסתה המפלילה של התביעה אל מול גרסת החפות המתחרה של הנאשם; על בית המשפט לבחון האם ראיות התביעה הן בעלות עוצמה כזו המובילה למסקנה ברורה בדבר סיכוי סביר להרשעה, או שקיים הסבר חלופי הגיוני שעשוי להתקבל (בש"פ 127/22 **מדינת ישראל נ' הייב** (6.2.2022)).

16. המשיב 2, כאמור, טוען כי לא ידע שבמעשיו הוא מבצע עבירה. סבורני כי לא מדובר בטענה אשר ניתן להניח בשלב זה כי עשויה להתקבל כהסבר חילופי תמים, ועל כן יש בה כדי לכרסם בסיכויי ההרשעה.

ראשית, לחובתו של משיב 2 קמה חזקת המודעות, לפיה אדם מודע, בדרך כלל, למשמעות התנהגותו, בין היתר מבחינת טיבה הפיזי (ר' למשל ע"פ 7222/19 **אלגראוני נ' מדינת ישראל** (10.10.21)), פסקה 30 לפסק דינו של כב' השופט גרוסקופף).

זאת, בענייננו, בפרט בשים לב לריבוי המעשים, וכן לכך שבחלק מהאירועים נלקחו לכאורה כבלי תקשורת מן הגובים על ידי המשיבים, לאחר שנחתכו. כמו כן, המשיב נצפה במסגרת האישום הראשון כשהוא נכנס לגובים, ו-DNA שלו נמצא ע"ג כבל חתוך בתוך אחד הגובים. ההסבר שניתן לעניין אחרון זה על ידי המשיב - ממנו עולה כי נכנס לשני גובי תקשורת שונים על מנת לחפש בטריה שנפלה למשיב 1, מבלי שעלה בידו לפרט עוד בעניין אירוע אובדן הבטריה - אין בו כדי להחליש את המסד הראייתי בשלב הנוכחי, ומקומו להתברר בהליך העיקרי.

שנית, נתתי דעתי בהקשר זה לקשיים העולים לכאורה מגרסתו של המשיב 2. האחד הוא שינוי הגרסה במה שנוגע לקשר בינו לבין משיב 1, ומשך התקופה בה עבדו יחד, לפי גרסתו של משיב 2. השני הוא העובדה כי המשיב שמר על זכות השתיקה בחלקים ניכרים מהודעותיו; כידוע, לשתיקה בהליכי חקירה יש משקל ראייתי, ויש בכך כדי לחזק את עמדת התביעה בשלב המעצר (בש"פ 8488/23 **שאלאלפה נ' מדינת ישראל** (19.12.23)).

17. סיכומי של דבר, סבורני כי **המבקשת הניחה תשתית ראייתית לכאורית כנדרש להוכחת העבירות המיוחסות למשיב 2.**

טענה לאכיפה בררנית

18. עוד טענה ב"כ המשיב 2 לאכיפה בררנית. לפי הטענה, עניינו של משיב 2 אינו שונה מזה של מיכאל סנדלר, אשר נחקר אף הוא כחשוד בפרשה זו כמי שביצע את העבירות יחד עם משיב 1. עם זאת, בשונה מן המשיב 2, סנדלר שוחרר ממעצרו ואף לא הוגש נגדו כתב אישום.

19. נקודת המוצא לעניין זה היא כי דרך המלך להעלאת טענה של אכיפה בררנית היא במסגרת ההליך העיקרי, הגם שאין לשלול לחלוטין את האפשרות להעלותה במסגרת הליך המעצר (בש"פ 7148/12 **כנאנה נ' מדינת**

ישראל, פסקה 26 (14.10.12) (להלן: **עניין כנאנה**); בש"פ 4068/15 **מלכה נ' מדינת ישראל**, פסקה 25 (22.6.2015).

20. בהחלטתה בעניין **כנאנה**, עמדה כב' השופטת ברק-ארז על שלושה סוגים של טענות הפלייה אשר עשויות לעלות במסגרת הליך של מעצר עד תום ההליכים. הטענה המועלית על ידי המשיב 2 בתיק זה נכללת בקטגוריה השנייה שצויינה בהחלטה האמורה - נסיבות בהן ההשוואה הנטענת היא למעורבים לכאורה באותה פרשה, כאשר הטענה אינה מתייחסת רק לעניין המעצר אלא נסבה, קודם כל, על ההחלטה הבסיסית בנושא הגשת כתב האישום:

"זוהי למעשה טענה של הפליה באכיפה פלילית, תת-קטגוריה של אכיפה בררנית. עם זאת, היא מורכבת פחות מטענה רגילה של אכיפה בררנית, משום שבבולותיה מתוחמים לגדריה של פרשה נתונה. טענת הפליה מסוג זה מעוררת קושי גדול יותר בהשוואה לסוג הראשון של טענות הפליה [המתייחס לנאשמים שונים באותה פרשה, אשר רק חלקם נעצרים עד תום ההליכים - א.ו.], משום שבירורה מחייב התייחסות, ולו לכאורית, לצדקת ההחלטה שלא להגיש כתבי אישום" (פסקה 23 להחלטה).

21. ב"כ המשיב 2 טענה כי החשוד הנוסף בפרשה, סנדלר - וזאת בדומה למשיב 2 - אוכן במקומות שונים בהם בוצעו העבירות וטען כי עבד עם המשיב 1. המבקשת השיבה לעניין זה כי המסד הראייתי בעניינו של סנדלר שונה, והוא נחשד בנוגע לשני אירועים בלבד, בעוד למשיב 2 יוחסו אירועים רבים יותר.

22. לא מצאתי כי עלה בידה של ב"כ המשיב 2 לבסס - לצורך ההליך שבפני - טענת אפליה בין מרשה לבין החשוד האחר בפרשה.

23. שוכנעתי כי המבקשת ביססה לכאורה את ההבחנה הקיימת לשיטתה בין המשיב 2 לבין סנדלר, מבחינת טיבה של התשתית הראייתית: סנדלר לא נצפה בזירת האירוע כשהוא בתוך הגוב או שנמצאו ממצאים אחרים הקושרים אותו להמצאות בגוב, בשונה מן המשיב 2; כמו כן, בשונה מן האחרון, סנדלר מסר גרסה מלאה בחקירתו. אוסיף כי סנדלר נחשד בשני אירועים בלבד, לעומת ששה המיוחסים למשיב.

לכן, לצורך הליך זה, ניתן לקבל את ההבחנה שביצעה המבקשת בין השניים; העובדה כי ב"כ המשיב מעריכה את עוצמת הראיות בעניין זה בצורה שונה מהאופן בו מעריכה אותה המבקשת - וזאת בהינתן העובדה כי לא נטען לשיקולים זרים או מניע פסול אחר חלילה - רחוקה מלהקים טענה של אכיפה בררנית אשר עשויה להתקבל במסגרת הליך מעצר.

24. ברקע הדברים גם שיקולי מדיניות, עליהם עמד בית המשפט העליון בעניין **כנאנה**:

"ישנן מגבלות פרוצדוראליות נוספות של הליך המעצר עד תום ההליכים מהיבטה של טענת האכיפה הבררנית, ואלו נוגעות להשלכה האפשרית של הדיון בטענה זו בשלב כה מוקדם על צדדים שלישיים, שאינם מיוצגים בהליך. קיים חשש שבירור הטענה בשלב כה מוקדם עלול לתמרץ את התביעה להגיש כתב אישום נגדם מטעמים "טקטיים" בלבד. נדמיון לדוגמה מצב שבו הוגש כתב אישום נגד הנאשם העיקרי בפרשה, אולם נגד שני חשודים מעורבים אחרים - שוליים יותר לכתב האישום - הוחלט שאין די ראיות נגדם לשם הגשת כתב אישום. בירור טענת אכיפה בררנית בשלב כה מוקדם של הליך עלול להשפיע על מערך השיקולים של התביעה ולתמרץ אותה למהר ולהגיש כתבי אישום נגד המעורבים השוליים, בניגוד לעמדה ה"מקצועית הנקייה", ולו כדי שלא "להפסיד" את התיק נגד הנאשם המרכזי" (פסקה 23 להחלטה).

25. סיכומו של עניין זה - **ההבחנה בין המשיב 2 לבין החשוד האחר מבוססת לכאורה, בוודאי במידה המצדיקה שלא לקבל את טענת האכיפה הבררנית במסגרת הליך המעצר.**

סיכום

26. **המבקשת הניחה תשתית ראייתית לכאורית כנדרש; כמו כן, ביססה לכאורה את ההבחנה בין משיב 2 לבין החשוד האחר שלא הואשם בפרשה.**

ניתנה היום, כ"ו שבט תשפ"ד, 05 פברואר 2024, במעמד הצדדים.